

DARBAS BUVO DIDŽIAUSIAS JO DRAUGAS

SOFIJA NEZABITAUSKAITĖ-JUCIENĖ

Ilsėdavo Adolfas tik miegodamas, o miegodavo trumpai. Popietinis poilsis baigdavosi, kai, Adolfui užmigus ir pradėjus giliai kvėpuoti, nuvirsdavo padėtas ant krūtinės radijo imtuvas. Poilsiaudamas prie jūros, smėlyje rašinėjo formules, kažką sprendė; tolimesnėse kelionėse – skrisdamas lėktuvu – rašydavo straipsnius. Pasivaikščiavimo metu mokydavosi svetimų kalbų, net maldamas malūnėliu kavą – mankštindavosi, judėdavo. Nė minutės be darbo, nė minutės niekams! Ir taip visus tuos keturiasdešimt metų, drauge pragyventus. Ir visus tuos keturiasdešimt metų jis man buvo tauriausias, gražiausias ir brangiausias. kai susikaupęs sėdėdavo prie savo rašomojo stalo – dirbo! Jo gyvenimo prasmė buvo darbas. Darbas buvo jo draugas, džiaugsmas, pramoga.

Kartais, būdamas pervargęs, nebegalėdavo užmigti – vidurnaktį eidavo į virtuvę, vienas pats virėdavosi savo mėgstamos žemaitiškos košės ir kviesdavosi tokį pat nemiegalį kaimyną žemaitį, prof. Steponą Jankauską, vaišintis.

Ant jo rašomojo stalo, didelio, plataus, – visuomet šūsnyš žurnalų, knygų, laiškų, prirašytų ir rašomų lapų, atrodė, netvarkingai išmėtytų. Tačiau jis pats visada puikiausiai žinojo, kas kur padėta, negaišdavo laiko ieškodamas. Tvarkyti teleisdavo, kai išvažiuodavo ilgesniam laikui – užbaigęs darbus ir pats susidėjęs savo raštus.

Buvo labai punktualus. Pakviestas valgyti tevėluodavo tiek, kiek reikėdavo laiko užbaigti sakinį. Nemėgo, kad vėluotų ir kiti. Reikalavo punktualumo iš visų ir visur.

Telefonu šnekėdavo trumpai. Nepatikdavo, jei kas trukdydavo skambučiu be svarbaus reikalo. Jeigu atėjęs svečias užsišnekėdavo ilgiau, Adolfas atsiprašydavo, palikdavo jį kitų namiškių globai ir nueidavo savo kambarin dirbti. Darbas buvo didžiausias Adolfo draugas, tik jam vienam niekada nebuvo per ilga diena, gailu ilgo vakaro ir savo sveikatos!

Jokio darbo neatidėdavo kitai dienai. Ir tą rytą, vasario ketvirtąją, kai jis nebeatėjo pusryčių, jo kambaryje radome degančią šviesą, šalia rašomosios mašinėlės tvarkingai susegtus mašinos lapus – paskutinės komandiruotės (į Kanadą) ataskaitą, o paskutiniajame lape buvo parašyta data – 1974 m. vasario 4 diena. Švarus, baltas popieriaus lapas, prispaustas volelio, nebesulaukė jo rankų...

Rankraštis yra akad. A.Jucio memorialiniame kambaryje